

MEHTAP BAYDU

PAPIERREPUBLIK

GALERI**nev**

MEHTAP BAYDU
PAPIERREPUBLIC

GALERI**nev**

Kıyafet (2015)

Pazen, imzalı ipek astar ve düğmeler, 36 beden

Flannel, autographed silk lining and buttons, size 36

EAT ME - MEET ME

MEHTAP BAYDU'NUN ESERLERİ ÜZERİNE

ON THE WORK OF MEHTAP BAYDU

Barbara Heinrich

Sanat tarihçi, küratör ve yazar,
Berlin'de yaşıyor ve çalışıyor
Art Historian, curator and author;
lives and works in Berlin

Güzel sanatlar içinde performans, insanın kendini gerçekleştirmesinin ve doğrulamasının yollarını, biyografi, kültür tarihi ve toplum siyaseti açısından araştırmaya en uygun medya olsa gerek. Mehtap Baydu'nun çalışmalarının özünü performans sanatı oluşturuyor. Bunun da ötesinde, performanslarıyla ilişkili olan ve çalışmalarını daha da genişleten nesneler, heykeller ve fotoğraflar da sanatının bir parçası. Baydu'nun eserleri, tematik olarak, sosyal alanların ve davranış biçimlerinin incelenmesi, kültürel etkilenme, bireysellik ile uyumluluk arasındaki gerilim ve belirli rol beklentileri ile bu rollerin belirlenme sürecine göndermeler yapan sık gözlü bir ağda birleşiyor. İnsanın kendi kimliğini sorgulaması her zaman kendi öyküsüyle yakından bağlantılı oluyor. Kolektif ve bireysel kimlik nasıl meydana geliyor? Kültürel otoportre nedir? Bir yaşam çerçevesi nasıl belirlenir? Baydu, hem bedeni (kendi bedeni ve izleyicinin bedeni), hem de giysiler, hareketler, davranışlar, yiyecekler ya da dil gibi günlük yaşamın sosyo-kültürel öğelerini malzeme olarak kullanıyor. Sanatçının eserleri, birbiriyle bağlantılı iki proje kapsamında -İstanbul ArtInternational ve Ankara'da Galeri Nev'de bir kişisel sergi- ilk kez kapsamlı bir biçimde izleyiciyle karşılaşılıyor.

Ankara'daki sergi, 2010 yılında gerçekleştirilmiş performans videosu "eat me-meet me" ile başlıyor. Baydu, bu video çekimi sırasında üzerinde pestilden bir elbiseyle sergi salonunda oturuyor. Pestil, kaynatılmış meyve özlerinden yapılan ve işlenip kurutulduğunda ham deriyi anımsatan geleneksel bir Türk tatlısı. Performans sırasında, Baydu'nun kendi elbisesini yemeye başlaması, izleyicileri de elbiseden tatmaya isteklendiriyor ve performansın sonunda sanatçı çırılçıplak kalıyor. Günlük hayatın

In the fine arts, performance seems to be the medium best suited to explore the themes of self-discovery and self-assurance, with respect to biography, cultural history and social politics. Performance art is at the core of Mehtap Baydu's artistic practice. Furthermore, various objects, sculptures and photographs, which are affiliated closely with the performances and thus widen them as regards content, are also part of her works. Baydu knits a fine-meshed net, which thematically investigates social issues and behavioural patterns, cultural imprinting, the tension between individuality and conformance, and the expectations and determinations of specific roles. Ultimately, her work deals with the complicated process of the formation of identity. The question about the own identity is always linked to the question about the own history. How does collective and individual identity form? What is a cultural self-portrait? How is the frame of your living determined? Body (her own body as well as that of the audience), the socio cultural elements of daily life such as dress, gesture, act, food and language are among the materials of Baydu. Her work is now widely presented for the first time in Turkey through two connected projects, a solo presentation at the ArtInternational, Istanbul, and a solo show at the Galeri Nev, Ankara.

The exhibition in Ankara starts with Baydu's 2010 performance "Eat Me-Meet Me", presenting a video documentation of the artist sitting in an exhibition hall with a dress made of dried fruit rollup. Dried fruit rollup is a traditional Turkish desert made of boiled and dried fruit essence, which resembles to rawhide after the process. During the performance Baydu starts eating pieces of her dress, which also encourages the viewers to taste it, until, at the end of the performance, the

belirlenmiş davranış biçimleri içinde kalmış insanların ilişkileri, burada, tüm katılımcılar için, sınırlar ötesi bir deneyim haline geliyor. Performans sırasında bir cam fanus altında muhafaza edilen elbisenin minyatür bir modeli de “Pestil Elbise” (2010) adıyla sergileniyor.

“Söz Gümüş İse” (2010) çalışmasıyla Baydu, dilin anlamını ve dilin kültürel anlayış kalıplarıyla bağlantısını inceliyor. Çalışma farklı sosyal sınıflardan yirmi bir kadının ağızlarından alınmış kalıpların altın kaplama bronz dökümlerinden oluşuyor. Burada alıntılanan “Söz gümüşse, sükût altındır” özdeyişi, bazen uygunsuz ya da gereksiz bir söz söylemekten, susmanın daha iyi olduğunu öğütlüyor. Özdeyişin kökeninde altının gümüşten daha değerli olduğu yatıyor ve değerlendirme, konuşkanlık ile ağız sıkılık özelliklerinden ikincisinin daha makbul olduğunu vurguluyor. Ancak bu özdeyiş, aynı zamanda, susmanın baskıcı bir araç olarak kullanıldığı tutucu ve özgürlük karşıtı bir anlayışı da ifade ediyor. Dört yıl sonra, bu çalışmadan hareketle Stuttgart Künstlerhaus’de, Ankara sergisinde de video olarak gösterilecek olan “Sessizlik” (2014) adlı performans ortaya çıkıyor. Küratör Adnan Yıldız, sergi mekânında sergilenen çalışmalar üzerine konuşurken, Mehtap Baydu, bir çalışma masasında oturarak, mühür mumundan ağızının kalıbını çıkarıyor. Sanatçı hazırladığı kalıbı daha sonra bir sargı bezinin yardımıyla küratörün ağızına bağlıyor. Böylece onun susmasını mı, yoksa ikisinin bir ağızdan konuşabilmesini mi sağladığı belirsiz kalıyor.

Mehtap Baydu, 2010 yılında “Osman” figürünü de yaratıyor. Soyadı olarak da kullanılan Türk erkek ismi Osman, “daha akıllı” ve “güçlü adam” anlamlarına geliyor. Bir fotoğrafta bayramlık siyah takım elbisesiyle, çayırda bir sandalye üzerinde otururken görülen Osman, özgüven ve gururla bize bakıyor. Osman, sanatçının, kadınlık rolünü terk etmesine ve kıyafet üzerinden tanımlanan rol yüklemelerini sorgulamasına yol açan, “alter ego”su olarak görülebilir. Çalışma aynı zamanda 1960’lı yıllarda Türkiye’den Almanya’ya göçen sayısız işçiye göndermede bulunarak, yaban ellerde yeni bir memleket bulmanın zorluklarını anlatıyor. Memleket ne demek? Memleket bir yer, bir ülke mi yoksa insanın büyüdüğü ev mi? İnsan memleketini seçebilir mi?

“Ekmek Bavul” (2011) adlı eser de göçle ve sürgünle, özellikle de Türk kırsal nüfusunun büyük şehirlere ve yabancı işçilerin Almanya’ya göçüyle bağlantılı. Sanatçı burada günlük yaşamın iki nesnesini -bavul ve ekmek- duyumsal-öyküsel bir yoruma açıyor. Müdahalesi son derece ince ve sanatsal değeri kavramsal yaklaşımında yatıyor. Baydu, günlük hayatın bu nesnelerini birbirine hem fiziksel olarak ekleyerek, hem de öykülerinden bağlayarak, dönüştürüyor. Böylece farklı bakış açıları da, sanal olarak mekân ve zamanda, coğrafya ve tarihte yeni ifade alanları açacak biçimde birbirine bağlanmış oluyor. Bir kilogram ağırlığındaki bir Alman köy ekmeğinin bronz olarak döküldüğü yeni çalışması “Bir Kilogram Ekmek” (2015) işte bu

artist becomes completely naked. Personal relations bounded by behavioural patterns determined in daily life, here becomes a transboundary experience for all the participants. The miniature model of the dress, which was preserved under a bell glass during the performance, is also exhibited, with the name “The Fruit Rollup Dress” (2010).

In “Speech is Silver” (2010), Baydu explores the meaning of language and its relation to cultural conception patterns. The work includes bronze castings of mouth moulds taken from twenty one women, all coming from different social backgrounds. The idiom referred here, “if speech is silver, silence is gold”, advises us that sometimes it is better to keep silence, instead of inappropriate or useless talking. Underlining the fact that gold is more precious than silver, the saying compares being talkative and tight-lipped, and values the latter. On the other hand, this motto is also an expression of a conservative and anti-freedom mind set, using silence as a means of oppression. Hence, following this work in four years, the artist realises her performance called “The Silence” (2014) at Stuttgart Künstlerhaus, of which the documentation is also exhibited in Ankara. There, while the curator Adnan Yıldız is giving a speech on the works of Mehtap Baydu, she herself is working at a desk casting her own mouth’s mould from sealing wax. Then she fixes this mould with an aid of a bandage to the mouth of the curator; thereby creating an ambiguous situation, where one can not tell whether she wants to shut him up or to give their speech a single common voice.

In 2010 the artist also creates the figure “Osman”. In Turkish, forename Osman, which is also used as a surname, means both “smarter” and “strong man”. In this one photograph we see Osman with his celebratory black suit on, sitting on a chair in a wide grass garden, gazing us with self-confidence and pride. Osman may be interpreted as the alter ego of the artist that leads her to leave the role of womanhood and to question all the roles defined through dresses. At the same time, this work refers to migrant workers of 1960s who came to Germany from Turkey and the hardship they have experienced while trying to find a new home in a foreign country. What is the meaning of homeland? Is homeland a place, a country or the house where you grow up? Can one choose her/his motherland?

“Bread Suitcase” (2011) is also related to migration and exile; particularly the migration from rural areas to urban areas in Turkey and the labour migration towards Germany. Here the artist interprets two objects of daily life, the bread and the suitcase, in a sensual-narrative context. Her intervention is very subtle and its artistic benefit lies in the conceptual approach. Baydu transforms these everyday objects by applying the principles of montage, but above all by contextualising their history. Thus, she links in an imaginary way

bağlamda meydana geliyor. Memleket yoksa insanın doğduğu yer değil de, günlük ekmeğini çıkardığı yer mi? Yoksa memleket aile mi, samimi olduğumuz insanlara karşı hissettiğimiz aidiyet duygusu mu?

“Karakter Bürünmek” (2012) adlı performans, aile ve eğitimin kişiliğin şekillenmesinde oynadığı rolle ilgili. Sanatçı bu çalışma için çeşitli kadınlardan birer elbise istiyor; bunların arasında geleneksel uzun bir elbiseyle katkıda bulunan annesi de var. Elbiseler sergi alanına asılıyor ve duvara not kâğıtları yapıştırılıyor; not kâğıtlarının üzerinde elbiselerin eski sahiplerinin adlarının yanı sıra, “Ben küçük bir kızken iltimaslıydım; oyun oynadığım diğer küçük kızlara pantolon giymeleri yasaklanmışken, ben giyebiliyordum. Fakat nineme ve teyzeme ziyarete giderken kesinlikle elbise giyme zorunluluğu vardı” gibi kimi notları da yazılmış. Sanatçı performans sırasında bu elbiseleri üst üste giyiyor. Sonunda çok katmanlı bir kumaş yumağı içinde sıkışıp kalıyor ve sonra özgürleştirici bir eylem olarak bu kozadan yavaş yavaş kurtulmaya başlıyor. Baydu, İstanbul’da, bu performansın bir fotoğrafını ve el yapımı kâğıtlarla gerçekleştirilmiş heykelini; Ankara’da ise performansın videosunu, annesinin sözkonusu elbise ile fotoğrafını, iç içe geçmiş elbiseleri ve eski sahiplerinin notlarını sergiliyor. Fotoğrafta Baydu’nun annesi daha önce Osman’ın da oturduğu sandalyede oturuyor.

Bu performansın ardından “Annesinin Kumaşından” (2015) adlı heykel geliyor. Bu çalışma Mehtap Baydu’nun annesinin yukarıda belirtilen fotoğraftaki duruşu temel alınarak gerçekleştirilmiş üç büstü bir araya getiriyor. Büstlerden ilki yine kâğıttan, ikincisi kumaştan, üçüncüsü ise mumdan. Kumaş büstün kaplandığı çiçek desenli pazen, annesinin çiçekli elbisesine göndermede bulunuyor. Ayrıca Ankara’da bu aynı kumaştan sanatçının bedeninde bir erkek elbisesi dikilmiş. Elbisenin astarına el yazısıyla “Mehtap Baydu” imzası dokunmuş; aynı imza elbisenin düğmelerinde ve çiçek desenli kumaşla kaplanmış ayakkabılarda da yer alıyor. Elbisenin minyatür modeli ise, İstanbul’da cam vitrin altında sergileniyor.

Bu dünyadaki konumumuzda, ailelerimizin yanı sıra, arkadaşlarımız ve tanıdıklarımız da merkezi bir önem taşır. Mehtap Baydu 2014-2015 yıllarında hayatında önemli yeri olan erkeklerin (dostlar, tanıdıklar, meslektaşlar, eski okul arkadaşları, sık sık alışveriş yaptığı büfenin sahibi gibi) fotoğraflarını çekiyor. Fotoğrafları çekilen tüm erkekler istedikleri pozu verebiliyorlar, ancak çekimden sonra üzerlerindeki gömleği sanatçıya teslim etmek zorundalar. Baydu bu gömlekleri uzun şeritler halinde kesiyor, yumak haline getiriyor ve şişlerle örerek kendisini bir koza ile sarmalıyor. Şimdi Ankara’da portre fotoğraflarının yanı sıra şeritlerden oluşan bu örgü iş de sergileniyor. İstanbul’da ise gömleklerin bir portmanto üzerinde dizilmiş fotoğrafları görülüyor. Portmanto, yine, daha önce “Osman”ın da oturduğu çayırda duruyor.

Buna, tüm gömleklerin yakalarını üst üste boynuna geçirdiği ve böylece Karen Padaung’un

different aspects in space and time, in geography and history, to open up new narrative spaces. Her recent work called “One Kilogram Bread” (2015), a bronze cast of a loaf of German bread, is originated from this same concept. Can it be that homeland is not the place where you were born but where you earn your daily bread? Or is homeland the family; is it a sense of belonging to your familiar people?

The performance named “Wrapping in a Character” (2012) is about the role that the family and education play in the process of identity formation. For this performance the artist requests from various women to give in one of their dresses, including her mother who participated with a long traditional dress. Dresses are hung up in the exhibition area, alongside some notes. On them, besides the names of the owners, there are quotes. One of them states: “When I was a little girl I was lucky; I could wear trousers whereas other little girls that I play with were forbidden to wear. But when I go to visit my grandmother or aunt, I was obliged to wear a dress definitely.” During the performance, the artist wears all these dresses on top of each other, ending up being squeezed in a many layered fabric flock. Then she starts to unload this cocoon slowly as an action of emancipation. In Istanbul, Baydu is showing a photograph of this performance, as well as a hand made paper figurine, whereas in Ankara, the video documentation of the performance, a photograph of her mother in the above-mentioned dress, the interwoven dresses and the accompanying notes are on view. In the photograph, Baydu’s mother is sitting on the same chair as Osman.

And then there is the sculptural work entitled “From Her Mother’s Fabric” (2015). It includes three busts based on the posture of the artist’s mother in the above mentioned photograph. First of the busts is again made of paper, the second of fabric and the last one of wax. The flower pattern of the fabric covering one of the busts refers to the mother’s flannel dress. In addition, Ankara is hosting a man’s suit in artist’s body size, sewn with the same fabric. The signature “Mehtap Baydu” is embroidered on the suit lining; the same signature is on the buttons and on the shoes covered with the flower pattern, while a miniature model of the dress is saved for Istanbul under a glass vitrine.

Besides our parents, our friends and acquaintances also have a central importance with respect to our positioning in life. In years 2014-2015 Mehtap Baydu took photographs of important men in her life (among them are friends, acquaintances, artist colleagues, old school fellows or the owner of a kiosk where she frequently shops). The men photographed were free to pose as they like, but obliged to give their shirts to the artist after the shooting. Baydu cuts these shirts in long strips, makes a bobble and knits a cocoon around herself. In Ankara along side the men photographs, this knitted cocoon is also exhibited. Whereas in Istanbul

“uzun boyunlu kadınlar”ını anımsatan sanatçının bir fotoğrafı eşlik ediyor. Tayland’da yaşayan bu soyun geleneğine göre, bakır spiralleri boyunlarına üst üste geçiren kadınlar bu sayede boyunlarının daha uzun görünmesini sağladıkları için daha güzel kabul ediliyorlar. Adetlere göre bir kadının mertebesi boyun spirallerinin yüksekliğinden anlaşılırken, bir kızın evlenme şansı yine spirallerin yüksekliğine göre artıyor.

Sosyal normların ve belirli bir zaman dilimine mahsus politikaların kadınların görüntüsünü nasıl belirlediğini “Cumhuriyet Kızları” (2015) da irdeleniyor. Çalışma, el yapımı kağıttan yapılmış ve cam vitrinler altında sergilenen bir dizi küçük heykelden oluşuyor. Sanatçı dönemin çeşitli temsillerinden ilham alsa da, figürleri yaratıcılığını özgür bırakarak ortaya çıkarıyor. Buradaki tek istisna, özgün görüntüsüne mümkün olduğunca sadık kalınan Sabiha Gökçen figürü. Gökçen Türkiye’nin ilk kadın pilotu, dünyanın ise ilk kadın savaş pilotu olarak tanınıyor ve pek çok özelliğiyle modern Türk kadınına temsil ediyor.

Mardin Bienali sırasında sergilenen “Yağmur Geliyor” (2015) performansında Mehtap Baydu, tavus kuşu tüyleri renginde bir elbise giymiş halde Mardin sokaklarında dolaşıyor ve yanından geçen yayalara tavus kuşu tüyleri dağıtıyor. Bu sırada bir megafondan düzenli aralıklarla bir tavus kuşunun çılgılığı duyuluyor. Tavus kuşu Hint mitolojisinde hayatın kaynağıdır ve “minh-ao, minh-ao” şeklindeki çılgılığı “yağmur geliyor” anlamına gelir. Güzelliğin, zenginliğin, aşkın, tutkunun ve ölümsüzlüğün sembolü olarak tavus kuşunun hayvanlar dünyasında eskiden beri özel bir yeri bulunur. Etrafında farklı kültür ve çağlara ait mit ve efsaneler dolaşır. Kürtlerin ilk dinleri olan Yezidilikte de bu hayvan “Tausi” adıyla Melek olarak anılır ve Tanrı tarafından en üst melek ve dünyanın koruyucusu ve yöneticisi olarak bilinir.

Mehtap Baydu çalışmalarıyla göndermelerden oluşan ince bir oyunu harekete geçiriyor. İçinde büyüdüğü ve yaşadığı kültürlerle olan mahrem ilişkisini eserlerine yansıtıyor, bu kültürlerin gelenek ve normlarını sorguluyor, bu kültür çevrelerinin birbirlerine tezat ya da benzer bakış açılarına işaret ediyor ve tüm bu ritüel ve kodlar arasında kültürler üstü bir bağlantının olanaklarını araştırıyor. Sanatçı günlük yaşamın kimi konularını ve sosyal eylem alanlarını incelerken, değişmez dünya tasarımlarının çözümsüzlüğünü ve görme, düşünme ve davranmanın sınırlandırılmış yapısını gözler önüne seriyor. Bu sırada izleyiciyi ise daima deneyim ve çağırışım alanlarından oluşan heyecanlı bir şebekenin parçası haline getiriyor.

one can see a photograph of these shirts hanged in order upon a stand, and again, the stand is on the same grass where “Osman” sits.

This photograph of the shirts is accompanied with a photograph of the artist herself. Wearing all the necks torn from the shirts on her neck, one on top of another, she reminds us one of the “Long Necked Women” of Karen Padaung. According to the tradition of this tribe living in Thailand, women who put copper spirals around their necks to make it longer are accepted to be more beautiful for this very reason. Also, the higher the spirals, the higher the rank of the woman and the possibility of her getting married will be.

The way social norms and politics specific to certain moments in history determine the image of women is the issue of “Women of the Republic” (2015) as well. The work includes a series of small sculptures of hand made paper, exhibited under glass vitrines. Although inspired from the representations of the era, the figurines are created freely; with one particular exception: Sabiha Gökçen. Her figure is loyal to her photographs. The first woman pilot of Turkey and the first woman war pilot in world’s history, Gökçen represents the modern image of women in Turkey.

The performance “Rain is coming” (2015), exhibited at the Mardin Biennial, again refers to the topic of origin. The artist is wandering in the streets of Mardin in a colourful peacock costume, distributing feathers of peacock to the passers by. Her walk is accompanied with the cry of a peacock, heard from a megaphone in regular intervals. Peacock is the source of life in Indian mythology and its “minh-ao, minh-ao” cry means that “the rain is coming”. Since time immemorial, peacocks have a special status in the world of animals as the symbol of beauty, wealth, love, passion and immortality. There are many myths and legends around it in different cultures and ages. For example, in Yazidi religion, which is the ancient religion of the Kurdish people, peacock is named as “Tausi” and is known as the highest Angel protecting and ruling the world.

Mehtap Baydu’s artistic practice sets in motion a very fine play of numerous references. She reflects her personal relationship to the cultures she was raised and is living in, questions their respective traditions and norms, points out the contradictions and similarities, and explores which rituals and codes could be linked in a cross-cultural way. Examining the various issues of daily contexts and the spaces of social action, Baydu displays the deadlocks of construed views of the world and the standardised structures of seeing, thinking and behaving. At these junctures, she always involves the audience part of in an exciting network of different experiences and connotations.

ANLAMAK TO UNDERSTAND

Dorothee von Windheim

Sanatçı, profesör,
Kunsthochschule Kassel
Artist, professor,
Kunsthochschule Kassel

Mehtap Baydu başka bir ülkeden gelmektedir, benimkinden farklı bir ana dili ve dini vardır. O, farklı bir kültürden, farklı bir gelenekten ve diğer farklılıkların yanı sıra farklı bir kuşaktır... Elbette, onun sanatı benimkinden farklıdır; Mehtap Baydu benimkinden başka bir maksatla çalışır, başka malzemeler, başka teknik ve araçlar kullanır.

Yine de ben onu anlarım, en azından anladığıma inanırım ve onun da beni anladığını bilirim. İki tarafın farklılıklarını birbirine bağlayan birşeyler vardır ve emin olun bu ikimize mahsus değildir.

Mehtap Baydu'yu farklı kılan özellikler arasında, onun sanatının ve sanatından yansıyanların çıkış noktası da sayılmalıdır. Erkeğin biçimlendirdiği, özel ve sosyal yaşamın büyük ölçüde gelenekler ve din tarafından belirlendiği toplumdaki gelen kadın, bu ilişkilerden etkilenir. Baydu'nun bize anlattığı toplumsal yapıda ise 'kadın modeli' ve onu tamamlayan karşıtı 'erkek modeli' yer değiştirir. Bu modelleri konu edinen sanatçı, kimi zaman aralarında hareket ederken, kimi zaman onlara tabi olur. Aynı zamanda kendisi de kadın rolünü bırakıp, erkek rolünü üstlenerek sınırları nasıl zorladığını sergiler.

Köklerinin bulunduğu Türkiye ile yaşamını sürdürdüğü Almanya arasındaki git-gelleri, iç ve dış gözlemlerinde, ona çift yönlü bir bakış açısı sağlar ve bu sanatına kaçınılmaz olarak yansır. Dahası, işlerinin etkisi de, nerede gösterildiklerine göre farklılaşır. Orada, burada ya da başka yerde, başka başka anlaşılacaktır. Ama:

Mehtap Baydu'nun sanatı anlaşılacaktır
/ Mehtap Baydus Kunst wird verstanden.

Mehtap Baydu comes from another country, she has another language, different than mine, and a different religion. Besides our many other differences, she is from another culture, another tradition, and another generation... Surely, her art is also different than mine; Mehtap Baydu works with another intention, uses other materials and other mediums.

Still, I understand her, at least I believe I do and I know she understands me too. There is something that binds me and her, and believe me, it is not only between us two.

Among the qualities that makes Mehtap Baydu different, I should also refer to the origin of her works and her reflections. Women, coming from a society shaped by men, a social and private life determined by tradition and religion, are affected from these relations. Whereas in the social structure constructed by Baydu, the archetype of a woman and that of a man change places. Working on those models, the artist sometimes moves among them and sometimes let herself moved by them. Moreover, she herself may leave the role of a woman, take over that of a man instead, and may simply exhibit her challenge.

Coming and going between Turkey, where her roots are, and Germany, where her life is, provides her with a double vision in her inner sight as well as her outer observations. This double vision is certainly reflected in her art, which is also changing according to where it is being shown. Her works are understood differently here, there and elsewhere. However:

The art of Mehtap Baydu will be understood.
/ Mehtap Baydus Kunst wird verstanden.

Kıyafet (2015)

Pazen, imzalı ipek astar ve düğmeler, 36 beden

Flannel, autographed silk lining and buttons, size 36

ŞAHMARAN'IN ÖYKÜSÜ

A TALE OF SHAHMARAN

Didem Yazıcı

Museum für Neue Kunst Freiburg
Araştırmacı Küratör
Museum für Neue Kunst Freiburg
Curatorial Researcher

Kimi sanatçıların gördüğünüz ilk işi sizi o denli yakalar ki, o andan itibaren pratiği ile bir şekilde ilişkilendiğiniz hissine kapılırsınız. Mehtap Baydu'yu ilk defa "eat me - meet me" (2010) performansı sırasında tanıdığımda, onun hayata dair en temel ihtiyaç, güdü ve koşullanmaları konu ederek kurduğu sanatsal dilin samimi ve sert grameri bende kalıcı bir merak uyandırdı. Aynı anda hem kışkırtıcı hem de yalın bir anlatım içeren bu performans, sanatçının yönlemsel olarak, katmanlı, tarihi ve karmaşık konuları damıtarak çalıştığını düşündürmüştü. Zamanla farklı işlerini tanıdıkça, bu düşüncenin doğrulandığına tanık oldum. Çok kültürlü toplumların karmaşık sosyal yapısını yansıtan gündelik nesneleri kullandığı çalışmaları yapmacıksız bir eleştirelilik alanı sunuyor. Deyimler, yiyecekler, elbiseler ve bedenler, bağlamlarından yabancılaşmadan, sanatçının tasarladığı kurgusal öykü ve karakterlerde yer alarak, belirli yer, politika ve kültürlere göndermede bulunuyor. Hayatın insancıl ve doğal akışını aksatan çekince, önyargı, kimlik, klişe, baskı, ayırım gibi kısıtlamalar üstükapalı bir yüzleşmeyle kendini hissettiriyor. Sanatçının heykel ve performans odaklı pratiği, desen, yerleştirme, fotoğraf gibi malzemelerle geniş bir alana yayılsa da, anlatış biçimi ve içeriğiyle bütünlüklü bir sanatsal duruşu temsil ediyor.

Didem Yazıcı: Seni ilk gördüğüm anı çok net hatırlıyor olmamın özel bir nedeni var. 2010'da documenta-Halle'de gerçekleştirdiğin performansa başlamadan önce, orada bulunan ortak tanıdıklarımız Özlem Günyol & Mustafa Kunt aracılığı ile birbirimizi duyup, sanki birbirimizi tanışıyormuşçasına selamlaşmıştık. Bundan hemen sonra, üzerinde bedenini saran pestilden yapılmış bir elbise ile, beyaz bir kaidenin

There are some artists who, with the very first piece of work spotted, make you feel affiliated to their art practice. I met Mehtap Baydu for the first time during her "eat me - meet me" (2010) performance. The intimate but hard grammar of her artistic language, issuing the most basic needs, motives and conditionings of life, aroused my solid interest. Agitating but at the same time plain narration of this performance made me think that the artist produces by abstracting the stratified, historical and complex issues. I witnessed the verification of this first impression in time as I get to know her other works. Making use of daily objects, which reflect the complex social structure of a multi-cultured society, they are all presenting an area of sincere criticism. Idioms, food, dresses and bodies show themselves in fictional stories and characters designed by the artist without being alienated from their contexts; they signify a specific place, politics and culture. The limits of drawbacks, prejudice, identity, cliché, oppression and discrimination that disrupts the humanitarian and natural flow of life is felt with a covert confrontation. Sculpture and performance are at the centre of her artistic production, although drawings, installations and photography are always incorporated, and they all represent an integral artistic stance both in their style and content.

Didem Yazıcı: I remember very clearly the moment I first saw you, and there is a particular reason for it. Before you started your performance at the documenta-Halle, thanks to our mutual friends Özlem Günyol and Mustafa Kunt, we sensed and greeted each other as if we have known each other long before. Then you just sit on a white stand with your tightly

üzerine heykel gibi oturdun ve elbisenden parçalar koparıp yemeğe başladın. Bu sürece izleyicilerin de katılımı eklenince, bir süre sonra tamamıyla çıplak kaldın ve mekanı terk ettin. Bedenin araçsallaşması, ilişkilenebilirliği, farklı rollere bürünebilme potansiyeli, duygusal ve politik bir malzeme olması, pratiğinin en temel esin ve meselelerinden biri. Heykel eğitimi alıp performansa geçmiş olman bu nedenle insanda merak uyandırıyor. Bu süreçten bahsedebilir misin?

Mehtap Baydu: Tanıştığımız günü ben de dün gibi anımsıyorum. Benim için çok önemli olan performanslarımdan birine denk gelmişti; ki bir sanatçıyı tanımanın en iyi yolu herhalde onu iş üzerinde izlemektir. Çalışmalarımda kendi bedenimi olduğu gibi, seyirciyi ise bir gönüllülük çerçevesinde kullanmayı deneyebiliyorum. Sanatçının bedeninin sanatın objesi haline gelmesi elbette yeni bir şey değil. Oluşturduğum mekanlarda ve performanslarımda, heykel çalışmalarımın görsel bir yansımasıyla karşılaşman kaçınılmaz. Fotoğraf, video-performanslar, çizimler, heykel çalışmaları, ya da enstalasyonlar birbiri arasında geçişkenliği olan ve benim kontürlerle birbirinden ayırmadığım mecralar. Hepsisi bir arada benim hareket alanımı ve ifade imkanlarımı genişletip bana farklı olasılıklar sunuyor. Yedi-sekiz yıldır diğer çalışmalarımın birlikte sürdürdüğüm performanslarımda da başlangıçta duyduğum bu farklı ifade alanları ve izleyiciyle karşılaşma ihtiyacımın bir sonucu.

DY: 15 seneyi aşkın süredir birçok grup sergisi, performans programı ve ufak solo sunumların ardından pratiğini toplayan ve belirli karakteristik işlerini bir araya getiren ilk kapsamlı solo sergini bu yaz, “Şahmaranın Öyküsü” (A Tale of Shahmaran) adıyla Berlin’de BERLINARTPROJECTS’de gerçekleştirdin. Pratiğinde, çok aceleci davranmayan, öncelikli olarak bir sergide yer alacağı düşünülerek hazırlanmamış, kendi içinde bütünlüklü, ağır ama emin adımlar izleyen bir yaklaşım görüyorum. Birçok sanatçının ‘network’, iletişim ve görünürlük stratejilerine ağırlık verdiği bir dönemde bu tavrın kendinden emin bir duruş olarak okunuyor.

MB: Son yıllarda en çok iş sergilediğim şehir Berlin oldu. Tabii ki Berlin’deki ilk solo sergi, şehrin kendi sosyal ve sanatsal dinamiği, ve Berlin Bienali’ne denk gelen zamanlamasıyla çok heyecan verici benim için. Dar bir zamanda seninle birlikte hazırladığımız sergide; birbirini tamamlayan işlerden bir seçkiye, mekanın dinamiklerini de göz önüne alarak yer vermeye çalıştım. İçerik ve arka planları ile birbiriyle akrabalığı olan işleri sergiledim. Bu sergi daha çok performanslar ve onlarla bağlantıları olan çalışmalarımın bir özeti niteliğinde oldu.

DY: Sergide yer alan her çalışma; malzemesi ne olursa olsun, özünde performans pratiği ile ilişkilenebilir. Performans anında üretilen fotoğraf, heykel, video ya da yerleştirme ilgilendiğin temel meseleleri farklı formlarda üretiyor. Ancak sergide yer alan iki heykel - ‘1 kg Ekmek’ / ‘1 kg Brot’ (2014) ve ‘Brot-Ekmek’ (2011) - bu anlamda

fitting dress made of fruit leather and started eating pieces of the dress you pulled off. When the audience participated to this process, you soon ended up entirely naked and left the space. Instrumentalisation of the body, associates of it, the potential of changing roles, the body being a sensational and political material; these are amongst the most basic inspires and issues of your art practice. Your studying sculpture and heading to performance is thus intriguing. Could you tell us about this shift?

Mehtap Baydu: I also remember the time we met as if it was yesterday. It fell right on the day of that performance, which was very important for me; and I guess this is the best way to get to know an artist: on the job. I am trying to use my own body as well as every voluntary audience during my performances. It’s obviously not new that the body of the artist becomes the object of the art. At the spaces I create and during the performances I conduct, you may surely confront with visual reflections of my sculptures. There is a clear transitivity between my photography, video-performances, drawings, sculptures and installations; I don’t separate these areas with bold lines. Indeed they widen my scope offering different expression opportunities and variant possibilities. I execute performances along with my other works for seven-eight years as an outcome of this need for multiplying my expression and for meeting my audience.

DY: You opened your first extensive personal exhibition “A Tale of Shahmaran” in Berlin at BERLINARTPROJECT this summer. This show compiles all the specific works that characterize your practice after 15 years of group shows, performance programs and other small-scale solo presentations. Looking back, I see a comprehensive progress with slow but firm steps; you don’t hasten, that is you don’t create your work just to exhibit in the first place. In a time when most of the artists are primarily paying attention to “networking”, communication and visibility, this behaviour is a very confident stand.

MB: Berlin turns out to be the city where I’ve exhibited the most recently. This first solo show in Berlin was really exciting to me, as it took place within the general aura of the city’s social and artistic dynamics and during the specific moment of the Berlin Biennial. In the very short time we had, you and me tried together to choose complementing pieces, taking into consideration the dynamics of the space as well. Thus I exhibited the works that are related to each other contextually and sharing the same background. This show ended up being a summary of my performances and the related pieces.

DY: No matter what the material is, all the pieces are indeed related to the performances. The photographs, sculptures, videos or the installations, created during the very moment of the performances, all reproduce the same basic issue in different forms.

diğer işlerden ayrılıyor. Bu gözlem doğrultusunda, malzeme ve konu ilişkisini nasıl çalıştığını açar mısın?

MB: Çalışmalarımda hangi malzemeyi kullanacağıma ilişkin bir önkoşulla kendimi sınırlamam. Bu iki çalışma, "Osman" ve "5451 Osman" çalışmalarıyla ortaya çıkan kurgusal göçmen işçi karakteriyle çok sıkı bağları olan işler. Elbette ki ekmekten bir bavul ve bronz Alman ekmeği, Alman işçisine olduğu gibi, her kültürden gurbetçiye yakın bağlara sahip. 'Brot - Ekmek' (2011) çalışmasında ekmeği malzeme olarak kullanıp ondan bir bavul yaparken malzemenin izleyiciyle kurduğu bağ, sunduğu imgesel göndermeler ve bavul ile ekmek kavramlarının üst üste bindirilmesiyle ulaşmak istediğim etki, bronzdan dökülmüş olan '1 Kg Ekmek' işinde ulaşmak istediğim etkiden çok farklı. Kendi bedenimi kullandığım performanslarda, yine ulaşmak istediğim etki malzeme kullanımının ve mekan kullanımının belirleyicisi. Konu ve konuyu ele alışı malzemeyi belirliyor ve bu konuda sınırlar çizmekten kaçınıyorum.

DY: Şahmaran, şu ana kadar hiçbir işinde kendini açıkça temsil etmemiş mitolojik bir karakter olmasına rağmen, sergiyi ve pratiğini betimleyen bir özelliğe sahip. Başlık ve sergi ilişkisinde, Şahmaran mitinden çok, Şahmaran karakterinin temsil ettiği özellikler üzerinden, özellikle performans pratiğiyle kurulan bir analogi var. Sana sergi başlığı için Şahmaran'dan esinlendiğimi ilk söylediğimde, heyecan duymuş, bir süredir Şahmaran ile ilgili bir iş yapmak istediğinden ve ailenen kalan bir Şahmaran tasvirinden bahsetmiştin...

MB: Çocukluğumdan beri birçok kez dinlediğim ve betimlemeleriyle karşılaştığım bir figür. Bu tekrarlarla mit olmaktan çıkıp kendini gerçekleyen Şahmaran "eat me-meet me" ve "Karakter Bürünmek" performanslarının hazırlık ve gerçekleşme safhalarında da şekilsel benzerlikler nedeniyle defalarca bana kendisini hatırlattı ve yeniden üzerinde durduğum, eski bir mitolojik tanıdık oldu. Deri değiştirdikçe gençleşen ve hiç yaşlanmayan Şahmaran'ı senin de benim işlerimle ilişkilendirmen, beni hem şaşırttı hem de birlikte düşünmenin keyfini yaşattı.

DY: 'eat me - meet me' (2010) ve 'Mit Roten Schuhen' (Kırmızı Ayakkabılarla) (2008-2009) performansları, izleyiciyi kendisiyle karşılaştıran bir edime sahip. Bireyin kendisiyle başka bir açıdan karşılaşması ve hesaplaşması bu çalışmalarda ön plandayken, 'Osman' (2010-2014) karakteri ile farklı bir yaklaşım gündeme geliyor. Kendi içindeki dinamiklerle, Yabancılar Polisi ve göçmenlik bağlamında, devlet, sistem, politika üçgeninde bir yüzleşme söz konusu. İzleyiciyle yaratılan karşılaşma anı yerine, başka bir düşünme noktası var. Osman karakteri ve performansından söz eder misin?

MB: 'eat me-meet me' performansında seyirci, doğrudan işin bir parçasını oluşturuyor ya da daha önce de söylediğim gibi, malzemesi haline dönüşüyor. Performans anında kendisi ile çelişkili ve kendisinde tedirginlik yaratan bir durum ile karşılaşılıyor. 'Kırmızı

However two sculptures – "1 kg Brot/1 kg Bread" (2014) and "Brot/Bread" (2011) –diverge from others. With respect to those, could you tell us how you work out the relation between your subject matter and your material?

MB: I don't limit myself with media prerequisite. Those pieces you named are tightly related to the fictional emigrant worker figure that came into being with the performances "Osman" and "5451 Osman". A suitcase made of bread and a loaf of German bread made of bronze; these have close ties to all emigrants from all cultures as it has to a German worker. The effect that I wanted to achieve by "Brot/Bread" (2011)-where I used bread as a medium to make a suitcase-was based on the relation to be established between the material and the audience, the imaginary reference presented, and the overlapping terms of suitcase and bread. Whereas the effect that I wanted to achieve by the bronze work "1 Kg Bread" was completely different. The same is relevant for my performances where I use my body; it is always the impact that I want to create that determines the media and the usage of the space. The subject matter determines the medium, and I refuse to draw any lines about this.

DY: Shahmaran is a mythological character, which you didn't represent in any of your works till now, yet it is apt to describe your exhibition and your praxis. In the name of the exhibition, it is not the mythology but rather the characteristics represented by Shahmaran that establishes the close affiliation with your performances. When I first told you that I was inspired by the Shahmaran for the title, you were excited, you told me about your will to work on the figure and about the specific description you inherited from your parents...

MB: This is a figure that I listened to many times since my childhood and came across with many images. These repetitions slowly made her a real Shahmaran, rather than a myth, and she reminded herself to me during the preparation and the realisation of my performances "eat me-meet me" and "Wrapping in a Character"; I thus refocused on her as an old acquaintance. I was both astonished and very happy to see that you too affiliated my work with Shahmaran -the one who never gets old, but on the contrary young and younger again every time she changes her skin.

DY: The performances "eat me-meet me" (2010) and "Mit Roten Schuhen" (With Red Shoes) (2008-2009) make the viewers confront with themselves. While the viewer meeting and reckoning with him/herself is at the forefront in these performances, it is totally different with "Osman" (2010-2014). There, the confrontation is instead between the self-dynamics of the piece of art and the state, the system and the politics, while the Aliens Police and the concept of immigration are on the background. In "Osman", instead of the meeting point with the viewer, there is a nodded point of intersection. Could you tell us about Osman and his performance?

Ayakkabılarla' performansında bireyin kendi hayatında bir karşılığı olmayan, sınırlı bir süre için başka bir rolü üzerine alma ve yaşama imkanı sunuyorum. Bireye performans esnasında sistem içindeki rolünden uzaklaşma zemini veriyorum. Fakat hemen hemen bütün işlerde seyirci işin malzemesi durumunda. 'Osman' performansında, Osman'ın kurmaca bir karakter olduğunu bilmeden onunla ilişkilenen resmi bir kurum olan vatandaşlık bürosu, bürokrasi ve oradaki personelin Osman'la arasındaki diyalog ön planda. Daha önceki işlerden farklı olarak bu işte bu unsurların, gönüllülük aramaksızın performansın bir parçası ve malzemesi haline dönüşmesi, ve Osman'ın yerel nüfus sayısına bu kanalları kullanarak müdahalesi söz konusu.

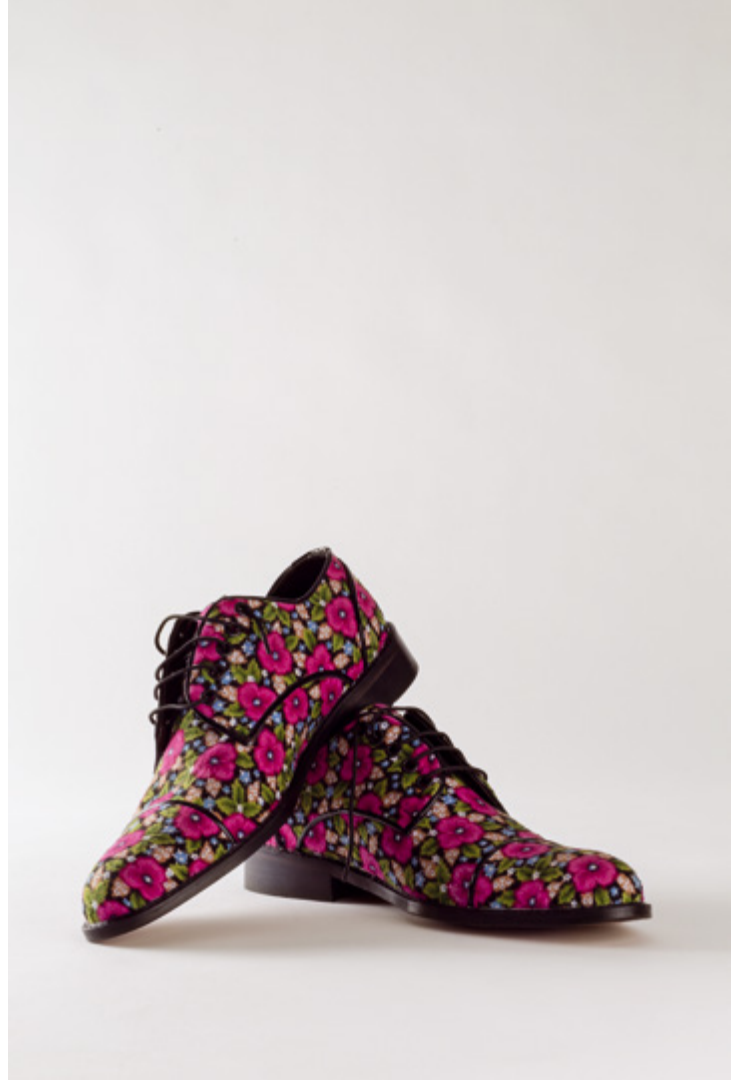
DY: Sergide yer alan 'SILENCE' (2014), aslında bu sene gerçekleştirdiğin bir performans sırasında üretilen bir heykel. 'Söz Gümüş İse' (2010) işi ile aynı sorunsaldan yola çıkarak, Adnan Yıldız ile yakın bir diyalog içinde, Künstlerhaus Stuttgart'ın sergi mekanını sanatçı atölyesi gibi kullanarak, neredeyse aynı teknikle, ama bu defa mühür mumu ile çalışarak yeni bir iş ürettin. Çalışmaların, birer araştırma alanı gibi devam etmekte olan, farklı yer, konu ve bağlamlara göre yeniden okunabilen bir yapıya sahip. İşlerinde birbirini takip eden devamlılığın ve bu devamlılığın farklı okumalara olasılık sağlayan doğasının senin için öneminden bahseder misin?

MB: Söylediğin gibi, 'SILENCE', Künstlerhaus Stuttgart'ın sergi salonunu kendi çalışma alanım ve atölyem gibi kullanarak Adnan Yıldız ile bir diyalog içerisinde yaptığım bir performans. Künstlerhaus Stuttgart'a Adnan Yıldız ile birlikte çalışmak benim için çok keyifli bir süreç oldu. "Söz Gümüş İse" işi 2010 yılında Kassel'de, documenta-Halle'de sergilendikten sonra Galeri Nev'de Ankaralı sanat takipçisinin karşısına çıktı. Birbirinden çok uzak olan bu iki mekanda da izleyicinin tepkisi birbirine çok yakındı. 'SILENCE' performansında kendi dudağımın kalıbını alıp mühür mumu ile döküyorum ve mühür mumundan oluşan bu dudak ile bir bireyin ağzını kapatıyorum. "Söz Gümüş İse"de 21 kadınla tek tek karşılaşmak, bire bir çalışmak ve kısa bir süre için de olsa ağızlarını kapatmak, her biri ile yakın mesafede olmak ve sohbet etmek iş üzerinde okunmuyorken, 'SILENCE'da bunu neredeyse birebir görüyoruz. Elbette ki 'SILENCE' işinde mühür mumuyla yeniden üretilmiş bir ağızla bireyin ağzının kapatılması farklı politik ve sosyal deneyimler yaşayan ve yaşamakta olan izleyici kitlelerinde farklı etkiler yaratacaktır. Aynı konu ya da çalışma, mekana ve izleyicinin sosyo-kültürel arka planına, kullandığım malzemeye ve medyuma bağlı olarak izleyiciyi farklı okumalara taşıyabilir.

MB: The "eat me-meet me" performance makes the viewer a direct part of the work, or, as I said before, the material of the work. During this performance, he/she finds him/herself in a contradictory and distressing situation. During the "With Red Shoes", I offer the viewer a chance to take and experience a role, which doesn't have a place in his/her real life. I create a stage, where he/she can shortly distance his/herself from the role he/she plays within the system. In many of my works the viewer is the material. Whereas in "Osman" performance, there is a dialogue between Osman and the Bureau of Citizenship: without knowing that he is a fictional figure, the bureaucracy gets into contact with him through the officers. Different from previous performances, I am not looking for voluntarily participation to include my contacts to my work, they just become the material when Osman intervenes to the local population figures.

DY: "SILENCE" (2014) is in fact a sculpture produced during a performance you practiced this year. You moulded this sculpture motivated by the same problematique of "Söz Gümüş İse" (If Speech is Silver) (2010) with exactly the same technique, but preferring this time the sealing wax as your material. You worked in close relation with Adnan Yıldız at the exhibition hall of Künstlerhaus Stuttgart and you used the space as your studio. You keep researching the same issues in different spaces, subject matters and contexts, and one can reconstruct the structure your work following these shifts. What are the importance of this continuation and the possibility of different readings implicit in the nature of your work of art?

MB: As you say, "SILENCE" is a performance that I conducted at Künstlerhaus Stuttgart, using the exhibition hall as my own atelier. It was a very pleasant process to work with Adnan Yıldız in a mutual dialogue. "Speech is Silver" was exhibited in Kassel, documenta-Halle in 2010 and then in Ankara, Galeri Nev. The responses from the viewers of these two distant cities were very close to each other. During the "SILENCE" performance I took the mould of my lips and casted with sealing wax and then I used this to shut someone's mouth up. Whereas in "Speech is Silver", I met with 21 women one by one, chatted and worked closely together with them while shutting their mouths for a short moment. You can't read these moments on the work itself, but you can witness them all when it is a performance. The shutting of a person's mouth with a reproduced mouth of sealing wax will of course create different affections on the viewers having different political and social experiences. One subject matter or a specific piece of work will drive the viewer to many different implications depending on the material and medium I used as well as on the space and on the viewers' socio-cultural backgrounds.

Kıyafet (2015)
El yapımı erkek ayakkabısı, kösele ve pazen, 40 numara
Handmade man shoes, leather and flannel, size 40

Otoportre: Annesinin Kumaşından

2015, Pazen ve pleksiglas, 47 cm

Self Portrait: From Her Mother's Fabric

2015, Flannel and plexiglass, 47 cm

Otoportre: Sükût

2015, El yapımı şeffaf kağıt, mühür mumu, bandaj, pleksiglas, 50 cm

Self Portrait: Silence

2015, Transparent handmade paper, sealing wax, bandage, plexiglass, 50 cm

Pazar Gezintisi

2015, Fine art baskı, 3+2 edisyon, 40x60 cm

Sonntagsspaziergang

2015, Fine art print, 3+2 edition, 40x60 cm

Long Neck

2015, Fine art baskı, 3+2 edisyon, 100x100 cm

2015, Fine art print, 3+2 edition, 100x100 cm

Koza

2015, Performanstan bir fotoğraf,
Documante Halle, Kassel

Cocoon

2015, A photograph from the performance,
Documante Halle, Kassel

Pestil Elbise

2010, Pestil ve cam fanus, 35x16x16 cm,
Sanatçı Koleksiyonu

Dried Fruit Dress

2010, Dried fruit and bell glass, 35x16x16 cm,
Artist Collection

Gökçen, Cumhuriyet Kadınları Dizisi

2015, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz ve mavi, 52 cm figür, postallar ve üniforma, 70x50x50 cm cam vitrin içinde

Gökçen, Women of The Republic Series

2015, Transparent handmade paper, white and blue, 52 cm figurine, boots and uniform, under 70x50x50 cm glass vitrine

İsimsiz, Cumhuriyet Kadınları Dizisi

2015, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz ve kırmızı, 52 cm figür, 60x50x50 cm cam vitrin içinde

Untitled, Women of The Republic Series

2015, Transparent handmade paper, white and red, 52 cm figurine, under 60x50x50 cm glass vitrine

İsimsiz, Cumhuriyet Kadınları Dizisi

2015, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz ve turkuaz, 52 cm figür, 60x50x50 cm cam vitrin içinde

Untitled, Women of The Republic Series

2015, Transparent handmade paper, white and turquoise, 52 cm figurine, under 60x50x50 cm glass vitrine

İsimsiz, Cumhuriyet Kadınları Dizisi
2015, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz, lacivert ve siyah,
52 cm figür, 60x50x50 cm cam vitrin içinde
Untitled, Women of The Republic Series
2015, Transparent handmade paper,
white, dark blue and black, 52 cm figurine,
under 60x50x50 cm glass vitrine

İsimsiz, Cumhuriyet Kadınları Dizisi

2015, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz, mavi, lacivert ve siyah, 52 cm figür, 60x50x50 cm cam vitrin içinde

Untitled, Women of The Republic Series

2015, Transparent handmade paper, white, blue, dark blue and black, 52 cm figurine, under 60x50x50 cm glass vitrine

İsimsiz, Cumhuriyet Kadınları Dizisi

2015, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz, sarı ve kırmızı, 52 cm figür ve can simidi, 70x50x50 cm cam vitrin içinde

Untitled, Women of The Republic Series

2015, Transparent handmade paper, white, yellow and red, 52 cm figurine and lifebuoy, under 70x50x50 cm glass vitrine

İsimsiz, Cumhuriyet Kadınları Dizisi

2015, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz, 52 cm figür, 60x50x50 cm cam vitrin içinde

Untitled, Women of The Republic Series

2015, Transparent handmade paper, white, 52 cm figurine, under 60x50x50 cm glass vitrine

İsimsiz, Cumhuriyet Kadınları Dizisi

2015, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz ve siyah, 52 cm figür, 60x50x50 cm cam vitrin içinde

Untitled, Women of The Republic Series

2015, Transparent handmade paper, white and black, 52 cm figurine, under 60x50x50 cm glass vitrine

Karakter Bürünmek

2015, Fine art baskı, 3+2 edisyon, 20x26.5 cm

Wrapping in a Character

2015, Fine art print, 3+2 edition, 20x26.5 cm

Otoportre: Karakter Bürünmek

2015, El yapımı Şeffaf kağıt, beyaz, lacivert, mavi, yeŐil, turkuaz, kırmızı, kahverengi ve sarı, 30 cm fig r, 60x50x50 cm cam vitrin i inde

Self Portrait: Wrapping in a Character

2015, Transparent handmade paper, white, dark blue, blue, green, turquoise, red, brown and yellow, 30 cm figurine, under 60x50x50 cm glass vitrine

Otoportre

2015, El yapımı Şeffaf kağıt, beyaz, 48 cm figür,
60x50x50 cm cam vitrin içinde

Self Portrait

2015, Transparent handmade paper, white,
48 cm figurine, under 60x50x50 cm glass vitrine

İsimsiz

2013, El yapımı şeffaf kağıt ve cam fanus, 45x26x26 cm,
Vehbi Koç Vakfı Koleksiyonu

Untitled

2013, Transparent handmade paper and bell glass, 45x26x26 cm,
Collection of The Vehbi Koç Foundation

İsimsiz

2013, El yapımı şeffaf kağıt, banknot, altın ve cam fanus, 45x26x26 cm,
Vehbi Koç Vakfı Koleksiyonu

Untitled

2013, Transparent handmade paper, banknote, gold and bell glass, 45x26x26 cm,
Collection of The Vehbi Koç Foundation

Mülakat

2013, El yapımı şeffaf kağıt, banknot ve cam fanus, 45x26x26 cm,
Özel Koleksiyon

Interview

2013, Handmade paper, banknote and bell glass, 45x26x26 cm,
Private Collection

İsimsiz, Kadınbudu Dizisi

2015, El yapımı şeffaf kağıt, pembe, 13 cm figür, 34x33x33 cam fanus içinde

Untitled, Lady's Thigh Series

2015, Transparent handmade paper, pink, 13 cm figurine, under 34x33x33 bell glass

İsimsiz, Kadınbudu Dizisi

2015, El yapımı şeffaf kağıt, pembe, 27 cm figür, 45x26x26 cam fanus içinde

Untitled, Lady's Thigh Series

2015, Transparent handmade paper, pink, 27 cm figurine, under 45x26x26 bell glass

İsimsiz, Kadınbudu Dizisi

2015, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz, kırmızı ve altın,
27 cm figür, 45x26x26 cam fanus içinde

Untitled, Lady's Thigh Series

2015, Transparent handmade paper, white, red and gold,
27 cm figurine, under 45x26x26 bell glass

Sanatçının Kendi Gelin Ayakkabıları

2007, Kadın ayakkabısı, kösele, 40 numara, Sanatçı Koleksiyonu

Artist's Own Bridal Shoes

2007, Woman shoes, leather, size 40, Artist Collection

Mehtap Baydu
Papierrepublik

© Galeri Nev
Gezegen Sokak 5
Gaziosmanpaşa 06700 Ankara
www.galerinev.com

Koordinatör / Coordinator
Elif Üney

Çeviriler / Translations
Almanca'dan Türkçe'ye / German to Turkish
Levent Bakaç
Türkçe'den İngilizce'ye / Turkish to English
Selda Somuncuoğlu

Didem Yazıcı - Mehtap Baydu söyleşisi,
"Şahmaran'ın Öyküsü", ilk olarak ARTUNLIMITED
Eylül 2014 sayısında yayımlanmıştır. Dergi
editörlerine ve yazara yeniden yayımlama izni için
teşekkür ederiz.

Didem Yazıcı - Mehtap Baydu interview, "A Tale of
Shahmaran", is first published in ARTUNLIMITED
in September 2014. We are grateful to the editors
and the author for the copyright permissions.

Fotoğraflar / Photography
Oğuz Karakütük

Tasarım / Design
Barek

Bu katalog, 4-5-6 Eylül 2015 tarihleri arasında,
ArtInternational İstanbul'da, 2 Ekim - 31 Ekim 2015
tarihleri arasında Galeri Nev Ankara'da düzenlenen
Mehtap Baydu'nun "Papierrepublik" başlıklı sergisi
dolayısıyla hazırlanmıştır. Ünsal İçöz ve Zeynep
Kayan'a katkılarından dolayı teşekkür ederiz.

This catalogue has been prepared for Mehtap
Baydu's exhibition entitled "Papierrepublik",
taking place between September 4-5-6, 2015 at
ArtInternational İstanbul and October 2 -
October 31, 2015 at Galeri Nev Ankara. We would
like to thank Ünsal İçöz and Zeynep Kayan for their
contribution.

Kapak / Cover

Otoportre: Sükût
2015, El yapımı şeffaf kağıt, mühür mumu,
bandaj, pleksiglas, 50 cm

Self Portrait: Silence
2015, Transparent handmade paper,
sealing wax, bandage, plexiglass, 50 cm

Arka Kapak / Back Cover

Otoportre: Annesinin Kumaşından
2015, Pazen ve pleksiglas, 47 cm

Self Portrait: From Her Mother's Fabric
2015, Flannel and plexiglass, 47 cm

